

Er regjeringen innstilt på å godta fortsatt bombing, uansett? Finnes der noen grense? spør *Per Aslak Ertresvåg*.

Bombestans og internasjonal terror

Apent brev statsminister Kjell Magne Bondevik. Tillat meg som vanlig samfunnsborger å ta opp et emne i debatten om Afghanistan som hverken den forrige eller dagens regjering later til å ville berøre.

Stilt overfor ønsket om bombestans blir samme svar fra regjeringens talsmenn ofte gjentatt: «Vi må ikke glemme hva som er bakgrunnen for det som skjer i Afghanistan» (terrorhandlingen den 11. september).

Men er det da rimelig å overse at USA selv – i årevis – har drevet terror, og i en skala som langt overgår det bin Laden noensinne kan klare? Er ikke det vi nå egentlig er vitne til at den største terroristen slår løs på en mindre fordi den store gutten selv har fått smake steken, og uten å like det?

Osama bin Laden ble i sin tid oppfostret av USA, nøyaktig som Saddam Hussein i Irak og Muammar al-Gadafi i Libya, som alle seinere er falt i unåde.

Og når det gjelder talibanerne: Benazir Bhutto har karakterisert deres stilling i Afghanistan slik, og kanskje med en viss selverkjennelse:

«Idéen var britenes, styringen av dem var amerikanernes, pengene kom fra Saudi-Arabia og pakistanerne sørget for å plassere dem der!»

I en sum forteller dette ganske mye om en situasjon som man kjenner igjen fra mange land. Helt siden oljen piplet opp første gang i Midtøsten er det to begreper som man trygt kan holde langt fra hverandre, vestlige lands politikk overfor folkene i regionen og kristen moral.

USAs president George W. Bush har helt siden ugjerningen skjedde, forsikret at landet er ute etter «justice», skriver artikkelforfatteren.

Foto: Scanpix

Som en av Thatchers forsvarsministre ublufertig uttrykte det da Irak startet krigen mot Iran i 1980: – Denne krigen tjener Englands interesser, og det er påkrevet å sørge

for at begge parter får midler til å fortsette den. Hvilket vestmaktene sørget for i

åtte år, med det resultat at over en million mennesker tapte livet.

Å gripe til den ytterste vold har – med ytterst få unntak – vært et gjennkjennelig handlingsmønster i Washingtons politikk overfor fattige u-land. Eksempler er overflødig.

USAs president George W. Bush har helt siden ugjerningen skjedde, forsikret at landet er ute etter «justice». Her kommer et annet paradoks inn, nemlig at USA med absolutt alle midler mot-

setter seg opprettelse av en internasjonal straffedomstol under FN's jurisdiksjon som nettopp skal ha som oppgave å ta seg av slike saker. Kongressen har endog vedtatt en lov som åpner for represalier overfor alle medlemsstater av FN som støtter opprettelsen av domstolen.

De fleste nordmenn vil like å tro, om de politisk skulle stå et stykke fra dagens og gårsdagens regjering, at vi er ledet av mennesker med integritet og gode hensikter. Nettopp på den bakgrunn må det være lov til å reise det spørsmålet som jeg ikke kan se har vært stilt rent og klart til statsminister Kjell Magne Bondevik:

Hva er regjeringens motiv for å lukke øynene for den ene parts (USAs) terrorisme og samtidig være så urokkelig i sin bombejakt på den andre terroristen – og det på en måte som rammer verdens mest krigsherjede og fattige folk?

Når denne problemstillingen er ignorert, er det fordi karakteristikken terrorstat om USA er totalt forfeilet og dermed ikke innebærer noen sannhet for regjeringen, er det fordi problemstillingen ikke er relevant, eller finnes der andre forklaringer?

Er regjeringen innstilt på å godta fortsatt bombing, uansett bruk av klasebomber, uansett hvor mange sykehus som blir truffet, samme hvor mange sivile, kvinner og barn som blir ofre – finnes der noen grense? (Vi har sett at noen slik grense for USAs og Englands militære intervensjon ikke finnes i Irak)

Vennlig hilsen *Per-Aslak Ertresvåg*, Oslo

INNLEGG